

LENA SARIOĞLU

ŐiŐli zel Feriköy Ermeni Okulu

Ortaokullar Arası yk YarıŐması
Mansiyon dl

ONLAR VURMUŞ BEN ÖLMÜŞÜM

Camı kırık penceresimin önündeki soğuk mermerlere yaslanıp kumsaldaki parlak kumları, minik çakıl taşlarını ve kocaman bir kaya üzerinde oturup sohbet eden çocukları seyretmeye başladım. Bu soğuk havada kayanın üzerinde oturmalarına şaşırıırken kolumun üşüdüğünü fark ettim. Dirseğimi acıtan mermer aynı zamanda da iliklerime doğru yol alan bir üşüme hissettiriyordu. Penceresimin kırıldığını bile daha yeni bugün fark etmişim, bende bir gariplik olmalı dedim, güldüm kendime.

Bir titreme geldi içime, ürperdim, odamdan bir şal aldım. Omzumu örttüm. Tekrar geri dönüp gri kumsalı izlemeye devam ettim. Hâlbuki ne de güzel parlıyordu deniz, güneş ışıklarıyla. Kuru ayaz mı bu? Hem güneş var hem soğuk... Çocuklar dışarıda üşümesin?

Çocukların oyunlarını ta buradan duyardım. Yaz ayları hava sıcak olduğunda ayaklarında palet, kafalarında bone denize koşarlardı penceresimin önünden. Tabi ellerinden düşmeyen dondurmaları... Çok iyi hatırlıyorum bir kez de ben almıştım onlara çilekli dondurma. “Bugün de meyveli yiye” deyiverdim. Şaşıp

kaldılar, Ali'nin okolatalı, Atilla'nın vanilyalı, Cansu'nun ise karamelli dondurma yediğini bilmeme. Ben de şaşırdım aslında, nasıl öğrenmiştim hepsinin dondurma zevkini? Her dakika dikilmiyordum ki camın önünde. Yoksa dikiliyor muydum? Yok canım, işim gücüm var benim de. Neden dikilsin ki bir insan tüm gün camın önünde? Sıkılır insan, sıkılır ya.

Ben bu derin düşüncelere dalmışken, çocukların kayalıklardan kalktığını fark etmemişim. Baktığımı görememişim. Demiştim bende bugün bir gariplik var. Çocuklar da üşüdü herhalde. Soğuk mermeri daha da soğutan rüzgârın sağdan estiğini işte o zaman fark ettim. Düşünün kim bilir kaç yaşıdayım, ama işte daha bugün rüzgârın sağdan estiğini fark etmişim. Yazık bana. Rüzgârı bile fark etmemiştim bugüne dek. Eğer soğuk mermer beni üşütmeseydi, arada bir yanıma gelen, yüzümü yalayıp gerekliğimi yüzüme çarpan güzelim rüzgârı tanıyamayacaktım. Hem belki arkadaş oluruz, o da yalnızdır belki benim gibi. Dertleseyeği kimse yoktur belki, sohbetimi hatta beni bile sevebilir. Kim bilir asırlardır süren yalnızlığımı, tatlı tatlı esen rüzgâr sonlandıracaktı.

Artık akşam olmak üzereydi. Yemek yapmalıydı, karnının gurultusunu duyuyordu, ev o kadar sessiz ve sakindi ki... Neyse adam düşüncelere dalmak istemedi, dalarsa batır, çıkmazdı. "Kalkma vakti." dedi adam, iyice acıkan karnının gurultusunu duyabilecek kadar yalnız olduğunu hatırlamak istemedi.

Adam, zorlandı kalkarken. Bacağı uyumuştu, sabahtan beri camın önünde aynı pozisyonda oturmaktan. Hoş, her gün yaşıyordu bunu. Ama bugün ilk defa kendine arkadaş olabilecek birini bulmuştu. Bugün onun için daha anlamlıydı. Özel bir yemek yapmayı düşündü. Mesela en sevdiği; annesi öldüğünden beri yapmamıştı, evet adam et sote yapacaktı, tabii ki yanına da mis gibi kokan cacık.

Mutfağa giderken, tozlanmış piyanosuna baktı adam. O da tarihin tozlu sayfalarına karışmıştı artık. Bir zamanlar büyük

bir zevkle çaldığı ahşap piyanosu çalınmayı unutmuş olabilirdi, adam da çalmayı... Ah, parmakları ahenkle dans ederdi adeta piyanoda. O çaldı mı, komşular televizyonun sesini kısar pür dikkat dinlerlerdi onu. Peki ya şimdi, çaldığı eserleri bırakın, onu bile unutmuşlardı.

Ufak adımlarla yaklaştı piyanoya. Üzerine dokundu. Toz bulaşan parmağını önemsemedi, küçük sandalyesine oturdu ve hayal etti. Eski öğrencilerini, eski okulunu, eski eserlerini, eski komşularını, eski dostlarını... Her şey eskiydi ona artık, bir o kadar da yabancı... Yanlışlıkla bastığı tuşu fark etmedi. İrkildi, o zili çalındı sanmıştı. Heyecanlıydı, bir o kadar da meraklı, kim onu ziyarete gelecekti ki? Kapıya yaklaştı yüzündeki kocaman tebessümle. Kapı deliğinden bakmayı ihmal etmedi; ama keşke etseydi. Kapı deliğinden baktı, kimsecikler yoktu. İnanmak istemedi adam. Bir de kapıyı açtı, sonuç aynıydı. Zilin sesin bile unutmuştu. Zili de uzun zamandır çalmıyordu. Geleni gideni de yoktu zaten. Hayal kırıklığıyla döndü piyanosunun başına. Sahi, bu kadar mı yalnızdı? Hiç mi kimsesi yoktu? Bilseydi muhakkak evlenirdi, en azından yanında eşi olurdu.

Son bir kez dokunmak için el uzattığını piyanosuna acır gibi baktı. Tatlı tatlı esen rüzgârdan eser yoktu şimdi. Adam cesur olmaya çalıştı, başa çıkmak istedi yalnızlığıyla. Oturdu piyanosunun başına. Saçma, doğru, yanlış, basıyordu tuşlara; hatırladığı kadarını çalıyordu. Meydan okurcasına hayata, hiddetle bastı tuşlara; dinlemekyken rüzgâr, fırtınalar kopuyordu adamın içinde adeta. Uzun zamandır çalınmayan bir piyanonun ona bu kadar güç verebileceği tartışılırdı. Ama o çok güçlü kalktı sandalyesinden, mutfağa girdi ve yemeğe girişti. Kuşbaşı etleri tencereye koyduktan sonra cacığa başladı. Dolabın meyvelüğünden birkaç badem çıkarttı. Tazelüğünü kaybetmemiş bademlerin kokusu, özgürlük kokan çiçekleri andırıyordu. Yemyeşil bademleri sıcak suyla yıkadı. Dipdiri ve artık sıcak bademleri birkaç sarsıcı bıçak

darbesi ile küçük parçalara ayırdı. Dolaptan daha yeni çıkardığı buz gibi yoğurda, ince ve küçük doğradığı badem parçalarını ekledi. Biraz akışkan olmasını istediği için su da kattıktan sonra eskimiş çekmecesinden metal bir kaşık çıkartıp güzelce karıştırdı. Badem, yoğurda karışınca ayrı bir güzel olmuştu. İlk defa ağız tadıyla yemek yiyecekti. Keyfini çıkarmalıydı.

Pişen et sote ve hazırladığı cacığı masaya getirdi. Aklına eski arkadaşları geldi. Bugün onlarla yemek yiyordu. Hepsini davet etti masasına; ama onlar soldu ve soldu. En sonunda yok olup gittiler. Adam da dışarı baktı. Bazen hiddetli, bazen de tatlı tatlı esen rüzgâra: “Bugün de sen misafir ol bana, piyano çalar sessizliğimizi bozarım.” diyerek buyur etti rüzgârı evine. Sertçe kapanan kırık camdaki çatlaklarda adamın kalbindeki çatlaklar gibi çoğalmıştı. Bu cevap onun için yeterliydi.

Oturdum bir köşeye ve uzun uzun düşündüm. Kendime acıdım. İnsan kendine acır mı? İşte, ben acıdım. Meğer ne çok ödün vermişim kendimden, sırf başkalarının mutluluğu için. Ne çok düşmüşüm dizlerimin üzerine. Ne çok susmuşum konuşmam gereken yerde. Fark ettim ki ne yapmışsam kendime yapmışım. Kaleyi içten fethetmek gerekir derler ya, ben de kendi ömrümden yemişim.

Saat 21.00 olmuştu, “tik” sesini duyacak kadar yalnız olması artık umurunda değildi. Nasıl olsa her günü böyle geçiyordu. Yalın, yalnız, yapayalnız... Kalbindeki kırıkları tamir edemezdi belki ama camdaki kırıklar fazla bekleyemezdi. İş, başa düşmüştü.

Ama bir kez daha fark ettim ki; onlar vurmuş ve ben ölmüşüm.